

Preaiubitul Tatălui

Vom face bine, să medităm în continuare la Fiul, ca Acela care a revelat pe Tatăl. În această lucrare El stă singur înaintea inimilor noastre adoratoare, căci numai El poate să reveleze pe Tatăl. Ne amintim de propriile Lui cuvinte din evanghelia după Ioan 17,25 și 8,55: „*Lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut.*” Această cunoaștere conștientă a Tatălui de către Fiul era numai Lui specifică; lumea ființelor create a fost exclusă în mod necesar de la o astfel de intimitate. Deci dacă atotcunoașterea Fiului cuprinde toate aspectele referitoare la Tatăl, cât de profund și desăvârșit trebuia Fiul să cunoască dragostea Tatălui! Cât de capabil era El atunci să facă cunoscut această dragoste!

În vorbirea cerului: dragostea cerească și-a găsit odihna numai în Fiul. În mod corespunzător în Scriptură titlul „*Isus Hristos, Domnul nostru*” este în legătură cu Fiul lui Dumnezeu (Romani 1,3); exact acest Nume „Fiul” arată că dragostea Dumnezeirii (căci „*Dumnezeu este dragoste*”) era la lucru față de El. Mai mult chiar, acolo unde este Fiul, care va fi iubit, acolo este Tatăl, a cărui dragoste se revarsă permanent spre Fiul. Ar putea să fie un sân al Tatălui sau o casă a Tatălui fără *Fiul dragostei Tatălui*?

La împlinirea vremii Fiul ar putea să ocupe poziția unui Slujitor și să facă slujirea cu o demnitate inegalabilă, specifică Lui, în absolută credincioșie, o slujbă cu o valoare nespus de mare, dar alături și înainte de această slujire stă simpatia care își găsește expresia în poziția Lui ca Fiu. Găsim imagini insuficiente ale acestei relații de Fiu chiar și în lumea aceasta pătată de păcat. Când îl vedem pe David „*cutremurându-se*” la vestea morții lui Absalom cel rău și rebel, ne strălucește dragostea părintească a inimii lui sângerând în repetarea înflăcărată a celor două cuvinte „*Fiul meu*”. El strigă cu lacrimi amare: „*Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!*” (2 Samuel 18,33) Relația de copil a lui Absalom cu tatăl său David a continuat, chiar dacă Absalom s-a comportat lipsit de caracter și de demnitatea sa de prinț. Împăratul spune: „*Fiul meu*”. Moartea a lovit o coardă în dragostea tatălui, oricât de nedemn ar putea fi subiectul acestei dragoste, oricât de amară ar fi nedreptatea făcută de el tatălui.

Fiul preaiubit

Tema, care ne preocupă acum, este foarte înaltă și sfântă, dar cu siguranță și foarte plăcută: Fiul preaiubit al lui Dumnezeu. Vrem să ne lăsăm pe noi înșine și lumea la o parte și ca subiecte nedemne ale dragostei divine să privim dragostea nespus de mare care leagă pe Tatăl și Fiul. Această dragoste nu se clatină și nici nu este produsul fanteziei, ci ea a devenit subiectul revelației clare și fără echivoc. Scriptura conține indicii clare despre această dragoste reciprocă a Persoanelor divine. În ceea ce privește relațiile lăuntrice din Dumnezeire, aceste manifestări au cea mai înaltă ierarhie și ne-au fost făcute cunoscut de Duhul Sfânt pentru a le privi cu venerație și adorare. Nimic nu ar putea fi mai sublim decât contemplarea acestor sentimente divine, care au fost formulate în cuvinte omenești și făcute accesibil urechilor pământenilor.

O, ce comori cerești conține Cuvântul lui Dumnezeu! Suntem noi conștienți de adevărata lor valoare? Ce mare este harul de care am avut parte, că noi posedăm relatarea inspirată despre ce spune Tatăl Fiului și despre ce spune Fiul Tatălui! Ce minunat este cuvântul Tatălui „*Tu ești Fiul meu preaiubit*” și cuvântul Fiului adresat Lui: „*Dragostea, cu care Tu M-ai iubit*”

(Marcu 1,11; Ioan 17,26)! Deci omul poate auzi cum Tatăl recunoaște pe Fiul Său, și cum Fiul confirmă dragostea Tatălui pentru El. Aceasta este realmente destăinuirea unei taine sfinte; dar era necesar pentru noi să știm aceasta, ca să înțelegem mai bine adevărul referitor la Persoana Tatălui și a Fiului, și astfel să putem adora „în adevăr” pe Tatăl, așa cum El caută adoratori (Ioan 4,23).

Dragostea Tatălui pentru Fiul

Cu toată smerenia și blândețea Duhului vrem să ascultăm fiecare cuvânt al Fiului venit în carne, așa cum El ne revelează pe Tatăl în timpul slujbei Sale. Dar dacă dragostea Tatălui față de El Însuși, Fiul, este subiectul, atunci interesul nostru ar trebui să fie extrem de mare. Aceasta este o taină a cerului cerurilor, a locurilor cerești, a locuinței lui Dumnezeu, și ea se referă la Fiul preaiubit al Tatălui, care este și Preaiubitul nostru.

„*Tatăl iubește pe Fiul*”. Tema este sublimă – cuvintele dimpotrivă sunt foarte simple. Aceste cuvinte rostite așa de simplu, care sunt și ușor de reținut, sunt pentru copilașii din casa lui Dumnezeu, căroră Duhul Sfânt le lămurește, îi face să înțeleagă „*lucrurile adânci ale lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 2,10). Fiul, care vorbește Tatălui din cea mai mare intimitate a Sa, pe care El a savurat-o și a posedat-o dintotdeauna, lasă să se audă urechilor noastre cuprinse de uimire: „*Căci Tatăl iubește pe Fiul*” (Ioan 5,20).

Observăm, că acțiunea dragostei este la prezent: „*Tatăl iubește*”, nu „a iubit”. Fără îndoială aceasta a fost adevărat în momentul când Domnul a rostit aceste cuvinte în Ierusalim, și cu siguranță și în toate zilele smereniei Sale. Dar această vorbire aduce mult mai mult la lumină. Această dragoste este adevărată în mod necesar, atâta timp cât există Tatăl și Fiul – veșnic. Dacă privim în viitor, sau în trecut, atâta timp cât a existat un Tată, care iubește, și un Fiu, care a fost iubit, rămâne valabil adevărul: „*Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face*”. Această dragoste depășește toate granițele de la început și sfârșit; ea este revărsarea relațiilor veșnice.

Ce copleșitoare stau aceste cuvinte prețioase aici, ele respiră bucuria de nedescris despre tot ce filiațiunea ascunde în sine pentru inima Aceluia care le rostește! Dragostea Tatălui pentru Fiul este de nemăsurat și de nedefinit. Noi ne pierdem în mărimea ei. Gândurile noastre sunt mai mult familiarizate cu dragostea omenească. Înțelegem că dragostea lui David a fost mai mare decât dragostea lui Ionatan, că Iacov a iubit mai mult pe Rahela decât pe Lea, și că adunarea din Efes a avut cândva o dragoste „*dintâi*”, pe care apoi a pierdut-o; căci aceia, care iubesc în felul acesta, au avut „*aceeași fire*” ca noi. Dar adevărul: „*Căci Tatăl iubește pe Fiul*” mintea noastră nu-l poate pricepe, căci fără comunicări divine nu suntem în stare să cunoaștem pe Tatăl sau pe Fiul în Ființa lor. Cum am putea noi înțelege dragostea lor reciprocă?

Hrană pentru inimă

De ce Domnul ni se prezintă ca Preaiubitul Tatălui? Nu pentru ca mintea noastră să caute să înțeleagă ce este de neînțeles pentru ea, ci pentru ca inimile alor Săi să creadă Cuvântul Său și privind – chiar dacă numai fugară – în adâncimea acestei dragoste, care depășește granițele spațiului și timpului, să știe s-o prețuiască.

„*Tatăl iubește*”! Ce sentimente incomensurabile, ce adâncimi de nepătruns ale sentimentelor sunt în inima Tatălui, căci toată existența Sa înseamnă „*Dumnezeu este dragoste*”. Este o realitate că numai Dumnezeu singur poate cunoaște dragostea lui Dumnezeu. Și noi putem spune că numai inima nespuns de largă a Fiului poate înțelege și răspunde în aceeași plinătate la manifestările inimii largi și nelimitate a Tatălui. „*Tatăl iubește pe Fiul*”! Aceasta este o părtășie sublimă mai presus de toate cerurile, care a fost revelată acelor care se închină „*în Locul Preasfânt*”. Oricare ar fi dragostea care umple inima Tatălui – ea își găsește recunoașterea deplină și răspunsul desăvârșit în inima Fiului. Nu ar trebui să fie această dragoste, care întrece orice pricepere, tonul predominant al cântărilor noastre de laudă sublime?

Are această cea mai înaltă revelație a dragostei unice în felul ei, loc în inima noastră, sau nu are nici un loc? *Tatăl!* El este Cel care a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. *Fiul!* El este Cel care ne revelează pe Tatăl. Noi suntem impresionați când ne gândim că Tatăl Însuși ne iubește și că Fiul lui Dumnezeu ne iubește și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. O bucurie adâncă ar trebui să ne umple, deoarece această dragoste a Tatălui și a Fiului se odihnește peste noi. Nu ar trebui s-o cunoaștem mai mult, atunci când vedem legătura veșnică a dragostei dintre Tatăl și Fiul – ca să nu mai vorbim de noi? Să fie mireasa indiferentă față de această slavă a Preaiubitului ei, care este mai presus de oricare alte obiecte de valoare, căci El este Preaiubitul Tatălui din veșnicie?

Dragostea eternă a Tatălui

În contextul spuselor Domnului din evanghelia după Ioan 5,17-21 - „*Căci Tatăl iubește pe Fiul*” – primim o mărturie foarte importantă despre slava personală a Fiului. Domnul nu neagă acuzația iudeilor, că El a spus, că Dumnezeu ar fi Tatăl Lui, ci El recunoaște aceste cuvinte, căci „*Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, ci numai ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai*”. Fiul face același lucru ca Tatăl și în același fel ca Tatăl. Exista deci o concordanță absolută fără nici o urmă de independență.

„El S-a umilit, să ocupe locul omului, fără să renunțe nici un moment la Însușirile Sale divine și la drepturile Sale; Îl vedem în această poziție fără nici o pornire de înălțare de Sine sau de independență de Tatăl” (W. K.). Era părtășie desăvârșită cu Tatăl, căci El nu a făcut nimic fără Tatăl, ci El a făcut ce a văzut pe Tatăl făcând. Mai mult chiar, în exercitarea acțiunii divine de a da viață, Fiul în concordanță cu Tatăl dă viață „*cui vrea El*”; El acționează în propria autoritate, însă permanent în armonie cu voia Tatălui.

Deci această pretenție la unitatea și părtășia cu Tatăl (versetul 19) și la puterea de a da viață „*cui vrea El*” (versetul 21), El merge mână în mână cu dreptul la dragostea (philei) intimă a Tatălui pentru Fiul, căci El Îi arată toate lucrurile, pe care El Însuși le face (versetul 20). Cât de mult exprimă acest drept întreit conlucrarea Tatălui cu Fiul: „*Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez*” (versetul 17). Așa după cum dragostea este Ființa existenței divine, tot așa dragostea este impulsul sau motivul acțiunii divine la Tatăl și la Fiul. Dragostea este esența Dumnezeirii, căci „*Dumnezeu este dragoste*”; dragostea nu are nici început nici sfârșit. Așa cum Dumnezeu este veșnic (Deuteronom 33,27; Romani 16,26), tot așa și dragostea este veșnică. Înainte să fie o creatură, care să fie iubită, era valabil: „*Dumnezeu este dragoste*”. Dar dragostea necesită în epocile trecute un subiect. O dragoste, care este inactivă,

deci ceva abstract, nu are nimic comun cu dragostea lui Dumnezeu (1 Ioan 3,17; 4,20.21). Dragostea trebuie să iubească, și anume pe altcineva.

Unde a găsit deci dragostea, înainte de întemeierea lumii, subiectul necesar și demn pentru ea? Însuși Fiul necreat ne dă răspunsul: „*Fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*” (Ioan 17,24). În cercul Dumnezeirii dragostea a pătruns dintotdeauna totul. Dragostea Tatălui a fost permanent pentru Fiul, Cel care, venind în carne, a mărturisit despre ce a văzut și a vorbit ce a știut: „*Fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*” Tu, Tată, M-ai iubit, pe Mine, Fiul Tău, înainte de întemeierea lumii: cine are curajul în lumina acestei explicații solemne să se mai îndoiască, că Cel care vorbește este Fiul veșnic?